Kvindevalgret

Medlemsblad for Landsforbundet for Kvinders Valgret.

Nr. 7 Juli 1909 2. Aargang

INDHOLD:

Fremtidsudsigter. — For og imod. — Kongressen i London. (Af Clinny Dreyer). — Program og Dagsorden for Landsmødet i Vejle. — Kvinderne og Grundlovsdagen (Af E. M.) — Interpellationen. — Meddelelser.

Mærk. Forandringer i Programmet for Landsmødet se Side 3.

Fremtidsudsigter.

Den langt overvejende Del af de Svar, der er blevet givet vore Interpellanter paa Valgdagen, har været i absolut Tilslutning til Kravet om politisk Valgret for Kvinder. Det maa efter dette anses for givet, at et Forslag desangaaende vil faa Flertal i Folketinget, *naar det føres frem.* Tør man nu haabe, at dette vil ske? Man maa formode, at Valgdagens Løfter ikke har været Mundsvejr eller givne for Dagen, thi Kandidaterne havde jo ingen Interesse i at svare Kvinderne imødekommende — de havde jo desværre ingen Grund til at fiske efter dem. Vi haaber og venter derfor, at Løfterne inden ret længe vil blive indfriede.

Regeringen — den nuværende — vil næppe indbringe Forslag desangaaende, thi Konsejlspræsident Neergaard og nogle enkelte ham nærstaaende Folketingsmænd har udtalt som deres Opfattelse, at Kvinderne først skal gennemgaa den kommunale Stemmerets Skole, og i de kommunale Raad vise, hvad de evner.

Dette Standpunkt er af mange Grunde ganske urimeligt. Mændene har jo ikke gennemgaaet den kommunale Skole først; der findes jo tværtimod i Øjeblikket Tusinder af Mænd med politisk Valgret, men uden kommunal; i andre Lande gælder det heller ikke. Og endnu ét — i den Skolegang, ved de Eksaminer, som de høje Herrer ønsker, at Kvinderne skal gennemgaa for at faa Adgangsbevis til den politiske Arena, der er det Mændene og dem alene, der er Censorer. Og hvor retfærdige og forstaaende overfor Kvindepræstationer kan vi vente, at de vil være? Af Mændenes Naade har vi faaet den kommunale Valgret, og falder vi i Unaade hos dem igen ved ikke at udføre vort kommunale Arbejde til *deres* Tilfredshed, saa kan de tage den fra os igen og nægte os videre Rettigheder.

Dette Standpunkt er utaaleligt for Kvinder og uværdigt for Mænd, *efterat de har indset og indrømmet det retfærdige i Kvindernes Krav om Valgret.*

Der er intet andet Standpunkt at tage — efter at Indrømmelsen er givet — end at lade Retfærdigheden ske fyldest og saa overlade til Kvinderne selv, om de vil benytte deres Valgret, og hvorledes de vil benytte den.

De Kvinder, der i det kommunale eller politiske Liv gør deres Sager daarligt, kan man fælde, som man nu fælder, eller ialfald burde fælde de uduelige Mænd — men at det ene Køn stiller sig selv til Herrer og Dommere over det andet Køn, er lige uværdigt for begge.

Men kan Kvinderne end ikke vente Støtte fra den nuværende Regering, saa véd vi, at der i Øjeblikket sidder Mænd i den danske Rigsdag, af hvem vi har sikker Grund til at vente, at de tager Initiativet til et Forslag om Kvinders politiske Valgret. Fremtidsudsigterne er uden Tvivl lysere end nogensinde før.

For og imod.

Ved det nylig stedfundne Valg til den finske Landdag er de kvindelige Medlemmers Antal reduceret fra 25 til 21.

I New York er stiftet en Forening af Mænd, der vil arbejde for Kvinders Valgret. Det er den 4de i Rækken; den første blev stiftet i London, den anden i Holland, den tredje i Chicago med en Biskop i Spidsen.

Som Eksempel paa, hvorledes det ogsaa for Mænd kan knibe med Logiken, anfører vi følgende Svar paa Landsforb.s Interpellation fra en ikke valgt Folketingskandidat.

»Nej, jeg vil ikke stemme for Kvindernes politiske Valgret, førend de bliver mere modne, og de er ikke modne nok endnu. *Dog* vilde jeg ønske, at Kvinderne *idag* havde Valgret, thi saa er jeg vis paa, at alle Hustruer og Mødre vilde stemme for at befæste København baade til Lands og til Søs. Men ved de kommende Valg ønsker jeg ikke, at de skal have den.«

Ved Kongressen i London vedtoges bl. a. følgende Resolution:

»Vi lykønsker de danske Kvinder til, at de i Aaret 1908 fik den kommunale Valgret, og vi lykønsker Danmark til den — om Klogskab og Interesse vidnende — Maade, hvorpaa Kvinderne benyttede sig af deres Ret ved Valgene.

Som Motto for Foreningerne i den internationale Alliance vedtog man følgende: »I det væsentlige Enighed, i det mindre væsentlige Frihed, i Alt god Vilje.«